

faa havde det ikke brugt dette Udtryk, maaske Indbendingerne tillige adresseres til det ærede 5te Medlem for 1ste Kred. Videre skal jeg ikke udtale mig om denne Sag, den er jo debatteret saa tidt, og jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa en Undersøgelse af de foreløbige Loves Gyldighed eller Ugyldighed.

Der næst skal jeg omtale Spørgsmaalet vedrørende Vestindien. Det kunde maaske svare sig lidt mærkeligt ud, at man saaledes har fremdraget dette enkelte Punkt, naar man dog, om jeg saa maaske siger, mener, at det Hele er saaledes i Strid med Grundloven, som de foreløbige Finanslove ere efter Mindretallets Mening. At Mindretallet imidlertid har fremdraget særlig det vestindiske Spørgsmaal og taget sit Forbehold, er foranlediget ved, at de vestindiske Forhold have forekommet Mindretallet mere og mere betænkkelige, navnlig fordi den ene Million efter den anden stikkes derovre, uden at man i mindste Maade kan skønne, at Derne bedre blive i Stand til at udrede saa mange Penge, at de kunne styre deres egne Sager; jeg vil ikke tale om, at Derne i Vestindien ikke formaa at bidrage Noget til Statens almindelige Fornødenheder. Jeg har vel hørt, at den ærede Minister har gjort gjældende, at Staten egentlig var forpligtet til, eller i alt Fald burde overtage Militærpligten derovre, og det kan være meget rigtigt, det skal jeg forøvrigt ikke komme ind paa, men saa maaske ogsaa gaa ud fra, at der derfra til Hengæld skal ydes Noget til Staten i Almindelighed. Det forekommer mig meget betænkeligt, at der siden 1875, saavidt jeg skønner, er udredet her fra Moderlandet over 5 Mill. Kr. til de vestindiske Der, uden at man kan se, at der er Udsigt til en Forbedring af Tilstanden derovre. Vi have i Vestindien udestaaende i Landetendomme 713,000 Kr., men dem holder jeg udenfor, idet vi have Eiendomme derfor, eller Pant i Eiendomme for dette Beløb. Et Aktieselskab, nemlig Sukkerkøberierne, har faaet over 1,400,000 Kr., altsaa henved 1½ Million, Renterestancer ere 600,000 Kr. eller maaske lidt over, det bliver altsaa 2 Mill. Kr., og endelig er der Laan paa løbende Regning til et Beløb af 3 Mill. Kr. eller saa omtrent, naar man tager indeværende Aar med — 2,700,000 Kr. staar der i Statsrevisionens Betænkning. Jeg har ikke set, at der er kommen nogen Forbedring i Forholdene derovre, jeg har tværtimod set det Modsatte, og man kan altsaa gaa ud fra, at disse Laan beløbe sig til 3 Mill. Kr. Det bliver saaledes en samlet Sum af over 5,700,000 Kr., af hvilke

700,000 Kr. kunne holdes udenfor Berægningen. Det er 5 Mill. Kr., som er gaaede til Vestindien siden 1875, og det forekommer mig ikke at være en heldig Anvendelse af Pengene. Har det været nødvendigt at give disse Penge, hvad det vel nok har været, er det i høi Grad sørgeligt, at man ikke har søgt at gaa til Bunds i de vestindiske Forhold og ordnet dem saaledes, at disse frugtbare Der kunde betale deres egen Styrrelse uden at behøve at faae deres ene Million efter den anden herfra til Landmændene derovre. Dem er det jo nemlig, som disse Millioner direkte eller indirekte komme til Gode. Jeg finder mig saa meget mere foranlediget til at fremdrage dette Punkt, som der af Folkethingets Finansudvalg er afgivet en Betænkning af 17de April 1883, hvori hele Udvalget udtaler, at man ikke kan finde det overensstemmende med Kolonialloven af 27de November 1863 § 57, at Ministeren gjør denne Anvendelse af Pengene — den, han synes at gjøre netop i Henhold til denne Paragraf — og lader det løbende Mellembærende blive større og større. Den Gang var dette Mellembærende dog kun 1,500,000 Kr., nu er det blevet dobbelt saa stort. Nu vil den ærede Minister maaske svare, at han har fremsat forskjellige Forslag om de vestindiske Forhold. Ja, der er i Samlingen 1879—80 fremsat et Forslag i Folkethinget, som for Resten, saa vidt jeg husker, var behandlet først her i Landstinget, hvorved man paa en Maade søgte at komme til Bunds i de vestindiske Forhold, men det er ogsaa bekendt nok, at Folkethingets Udvalg da afgav en meget vidtløftig Betænkning og stillede Ændringsforslag til den endelige Ordning af disse Forhold, som den ærede Minister imidlertid ikke mente at kunne gaa ind paa. Siden da har den ærede Minister fortsat denne Styrrelse med at lade det løbende Mellembærende blive større og større. Jeg skal selvfølgelig ikke nu komme ind paa de vestindiske Forhold, men kun udtale min Beflagelse over, at der stikkes den ene Million efter den anden til Vestindien, uden at man søger at komme til Bunds i Dernes Forhold, og uden at der er Udsigt til, at Tilstanden derovre derved virkelig forbedres. Det var dog det Maal, man skulde se at naae, at Derne saa nogenlunde kunde staa paa egne Ben, og det var ogsaa den Forsudsætning, som Kolonialloven af 1863 gik ud fra, idet den endog forudsatte, at disse Der skulde kunne give et ret flækkeligt Bidrag til Statens Fornødenheder i Almindelighed.